

ВЪПРОС С ИСКАНЕ ЗА УСТЕН ОТГОВОР, ПОСЛЕДВАН ОТ РАЗИСКВАНЕ O-0063/07

съгласно член 108 от Правилника за дейността на ЕП

от Raül Romeva i Rueda и Angelika Beer, от името на групата Verts/ALE , Karl von Wogau, от името на групата PPE-DE , Ana Maria Gomes, от името на групата PSE , Annemie Neyts-Uyttebroeck, от името на групата ALDE , Ģirts Valdis Kristovskis, от името на групата UEN , Tobias Pflüger, от името на групата GUE/NGL

към Съвета

Относно: Кодекс за поведение на ЕС при износа на оръжие - неприемане от Съвета на общата позиция и превръщане на кодекса за поведение в правно обвързващ инструмент

Кодексът за поведение на ЕС при износа на оръжие трябваше да се превърне в правно обвързващ инструмент за всички държави-членки преди повече от 2 години. На 30 юни 2005 г. работната група на Съвета по оръжията (COARM) съгласува на техническо равнище текста на общата позиция в резултат на задълбочаващия се процес на преглед на кодекса, с цел превръщането му в ефективен инструмент за контрол на износа на оръжие от територията на ЕС и от фирми от ЕС. Парламентът силно приветства тази обща позиция.

При все това, оттогава Съветът не успя да достигне до окончателно решение по този въпрос по причини, за които никога не бе дадено официално обяснение, но които са ясно свързани с желанието на някои държави-членки на ЕС за премахване на настоящото ембарго върху оръжията, наложено на Китайската народна република. Европейският парламент многократно е призовавал Съвета да приеме обща позиция и всеки път действащото председателство обещавахе да предприеме подходящи мерки за осъществяването на това, но безрезултатно. Междувременно Парламентът и обществеността почти всяка седмица научават за сделки за износ на оръжие от европейски фирми за страни, за които износът на оръжие е забранен съгласно критериите на кодекса, като например Чад, Мианмар , Пакистан, Либия и много други. Това е още по-непростимо сега, когато в рамките на Европейската стратегия за сигурност и развиващата се Европейска политика за сигурност и отбрана се изпращат все повече външни мисии на ЕС от военен, невоенен и хуманитарен характер и служители на ЕС могат лесно да изпаднат в положение да бъдат заплашвани с оръжия, които преди това са доставени от държави-членки на ЕС.

Какъв ангажимент може да поеме Съветът, за да реши тази дилема с най-висок приоритет и да гарантира незабавното приемане на общата позиция ?

Внесен: 02.10.2007

Предаден: 03.10.2007

Краен срок за отговор: 24.10.2007